Η Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού - Αριθμός Δεκαπέντε

Η Έβδομη Σφραγίδα και η Αποσφράγιση της Προφητικής Αλήθειας

Jeff Pippenger
2023-11-13

> Και όταν άνοιξε την έβδομη σφραγίδα, έγινε σιωπή στον ουρανό περίπου μισή ώρα. Και είδα τους επτά αγγέλους, οι οποίοι στέκονταν ενώπιον του Θεού· και τους δόθηκαν επτά σάλπιγγες. Και ήλθε άλλος άγγελος και στάθηκε στο θυσιαστήριο, κρατώντας χρυσό θυμιατήρι· και του δόθηκε πολύ θυμίαμα, για να το προσφέρει μαζί με τις προσευχές όλων των αγίων επάνω στο χρυσό θυσιαστήριο που ήταν ενώπιον του θρόνου. Και ο καπνός του θυμιάματος, που ανέβαινε μαζί με τις προσευχές των αγίων, ανέβηκε ενώπιον του Θεού από το χέρι του αγγέλου. Και ο άγγελος πήρε το θυμιατήρι και το γέμισε από τη φωτιά του θυσιαστηρίου, και το έριξε στη γη· και έγιναν φωνές, και βροντές, και αστραπές, και σεισμός. Αποκάλυψη 8:1–5.

Ασχολούμαστε με την έκχυση του αγίου πυρός από το ουράνιο αγιαστήριο, κατά την ιστορική περίοδο κατά την οποία οι Ηνωμένες Πολιτείες πρόκειται να καταβιβάσουν ανόσιο πυρ από τον πρώτο ουρανό. Η αποκάλυψη εκείνου που ελάλησαν οι επτά βροντές στο δέκατο κεφάλαιο της Αποκάλυψης έπρεπε να σφραγισθεί έως ακριβώς πριν από το κλείσιμο της δοκιμασίας. Η δοκιμασία παριστάνεται επίσης ως ευρισκόμενη στο χείλος της λήξεώς της όταν ανοίγεται η εβδόμη σφραγίδα.

> Και μου λέγει· Μη σφραγίσεις τους λόγους της προφητείας του βιβλίου τούτου· διότι ο καιρός είναι πλησίον. Όστις αδικεί, ας αδικήσει ακόμη· και όστις είναι μολυσμένος, ας μολυνθεί ακόμη· και όστις είναι δίκαιος, ας γίνει ακόμη δικαιότερος· και όστις είναι άγιος, ας γίνει ακόμη αγιώτερος. Αποκάλυψις 22:10, 11.

Το άνοιγμα της έβδομης σφραγίδας λαμβάνει χώρα καθώς οι επτά άγγελοι ετοιμάζονται να σαλπίσουν.

> Και οι επτά άγγελοι, οι οποίοι είχαν τις επτά σάλπιγγες, ετοιμάσθηκαν να σαλπίσουν. Αποκάλυψις 8:6.

Όταν λήξει ο καιρός της χάριτος, «κανείς» δεν είναι «σε θέση να εισέλθει στον ναό», διότι η μεσιτεία του Χριστού για τις αμαρτίες των ανθρώπων έχει τερματισθεί. Ο καιρός της χάριτος έχει λήξει, και στους επτά αγγέλους δίδεται η εντολή να εκχέουν τις φιάλες της οργής του Θεού.

> Και ο ναός γέμισε καπνό από τη δόξα του Θεού και από τη δύναμή Του· και κανείς δεν μπορούσε να εισέλθει στον ναό, έως ότου ολοκληρωθούν οι επτά πληγές των επτά αγγέλων. Και άκουσα μεγάλη φωνή από τον ναό να λέγει προς τους επτά αγγέλους· Υπάγετε και εκχύσατε επί της γης τις φιάλες της οργής του Θεού. Αποκάλυψις 15:8, 16:1.

Δεν υπάρχει καμία ένδειξη ότι οι επτά άγγελοι που σαλπίζουν τις επτά σάλπιγγες στην Αποκάλυψη, κεφάλαια εννέα έως ένδεκα, είναι διαφορετικοί από τους επτά αγγέλους που εκχέουν

τις επτά τελευταίες πληγές. Αντιθέτως, τα προφητικά χαρακτηριστικά των κρίσεων που παριστάνονται από τις επτά σάλπιγγες παραλληλίζονται με τον τόπο και τα αποτελέσματα των επτά φιαλών της οργής του Θεού στο κεφάλαιο δεκαέξι. Ως ακόμη αμεσότερη σύνδεση, οι κρίσεις των σαλπίγγων ονομάζονται ευθέως πληγές.

> Και οι λοιποί των ανθρώπων, όσοι δεν εφονεύθησαν από αυτάς τας πληγάς, δεν μετενόησαν εκ των έργων των χειρών αυτών, ώστε να μη προσκυνήσωσι τα δαιμόνια, και τα είδωλα τα χρυσά, και τα αργυρά, και τα χάλκινα, και τα λίθινα, και τα ξύλινα, τα οποία ούτε να βλέπωσι δύνανται, ούτε να ακούωσι, ούτε να περιπατώσι. Αποκάλυψις 9:20.

Το άνοιγμα της έβδομης σφραγίδας τοποθετείται σκόπιμα μέσα στο πλαίσιο της εγγύτητας του τέλους της δοκιμασίας. Η έβδομη σφραγίδα αποτελεί δεύτερο μάρτυρα αυτού που οι επτά βροντές «ελάλησαν», το οποίο απαγορεύθηκε τόσο στον Ιωάννη όσο και στον Παύλο να γράψουν.

> Και έκραξε με δυνατή φωνή, καθώς όταν λέων βρυχάται· και όταν έκραξε, οι επτά βροντές ελάλησαν με τις φωνές τους. Και όταν οι επτά βροντές ελάλησαν με τις φωνές τους, ήμουν έτοιμος να γράψω· και άκουσα φωνή από τον ουρανό να μου λέγει: Σφράγισε όσα ελάλησαν οι επτά βροντές, και μη τα γράψεις. Αποκάλυψη 10:3, 4.

Αυτό που «ελάλησαν» οι επτά βροντές εσφραγίσθη, και στο εικοστό δεύτερο κεφάλαιο η προφητεία που είχε σφραγισθεί στο βιβλίο της Αποκαλύψεως επρόκειτο να αποσφραγισθεί, και όπως με την εβδόμη σφραγίδα, επρόκειτο να αποσφραγισθεί ακριβώς πριν κλείσει η δοκιμασία.

Η αδελφή White επισημαίνει ότι το σφράγισμα εκείνου που οι επτά βροντές «ελάλησαν» αντιπροσώπευε την ίδια ενέργεια του Λέοντος της φυλής του Ιούδα, όπως όταν Αυτός πρόσταξε τον Δανιήλ να σφραγίσει το βιβλίο του έως τον καιρό του τέλους. Τα βιβλία του Δανιήλ και της Αποκάλυψης είναι το ίδιο βιβλίο, και στην Αποκάλυψη ο Ιησούς παρουσιάζεται ως ο Λέων της φυλής του Ιούδα, όταν αποσφραγίζει το βιβλίο που ήταν σφραγισμένο με επτά σφραγίδες· έτσι, ο Λέων της φυλής του Ιούδα ήταν επίσης Εκείνος που πρόσταξε τον Δανιήλ να σφραγίσει το βιβλίο του έως τον καιρό του τέλους. Ο Λέων της φυλής του Ιούδα είναι Εκείνος που σφραγίζει και αποσφραγίζει τον Λόγο Του, διότι Αυτός είναι ο Λόγος.

> «Αφού οι επτά αυτές βροντές εξέφεραν τις φωνές τους, η εντολή δίδεται στον Ιωάννη, όπως και στον Δανιήλ, σχετικά με το μικρό βιβλίο: “Σφράγισε εκείνα τα οποία εξέφεραν οι επτά βροντές.”» The Seventh-day Adventist Bible Commentary, τόμος 7, 971.

Η εσωτερική μαρτυρία στα βιβλία του Δανιήλ και της Αποκάλυψης προσδιορίζει ότι η αποσφράγιση της έβδομης σφραγίδας αποτελεί δεύτερο μάρτυρα της αποσφράγισης εκείνου που εξέφεραν οι επτά βροντές. Τόσο η αποσφράγιση του βιβλίου του Δανιήλ όσο και η αποσφράγιση του βιβλίου που ήταν σφραγισμένο με επτά σφραγίδες καταδεικνύουν ότι οι αλήθειες που αποκαλύπτονται όταν ένα προφητικό μήνυμα αποσφραγίζεται έχουν προοδευτικό χαρακτήρα. Γι’ αυτό το βιβλίο του Δανιήλ το προσδιορίζει ως αύξηση της γνώσεως, και το βιβλίο της Αποκάλυψης το παρουσιάζει ως την αφαίρεση μίας σφραγίδας μετά την άλλη.

Είναι φως που λάμπει ολοένα και περισσότερο έως την τελεία ημέρα.

> Ἀλλὰ ἡ ὁδὸς τῶν δικαίων εἶναι ὡς τὸ λαμπρὸν φῶς, τὸ ὁποῖον λάμπει ὅλο καὶ περισσότερο μέχρι τῆς τελείας ἡμέρας. Παροιμίαι 4:18.

Όταν η «αλήθεια» αποσφραγίζεται, είναι προοδευτική.

> «Εάν ήταν αναγκαίο για τον αρχαίο λαό του Θεού να ανακαλεί συχνά στη μνήμη του τις ενέργειές Του προς αυτούς με έλεος και κρίση, με συμβουλή και έλεγχο, είναι εξίσου σημαντικό να στοχαζόμαστε τις αλήθειες που μας παραδόθηκαν στον Λόγο Του,—αλήθειες οι οποίες, εάν ληφθούν υπόψη, θα μας οδηγήσουν σε ταπείνωση και υποταγή και υπακοή προς τον Θεό. Πρέπει να αγιαζόμαστε διά της αληθείας. Ο Λόγος του Θεού παρουσιάζει ιδιαίτερες αλήθειες για κάθε εποχή. Οι ενέργειες του Θεού προς τον λαό Του στο παρελθόν πρέπει να τυγχάνουν της προσεκτικής μας προσοχής. Πρέπει να μαθαίνουμε τα μαθήματα τα οποία έχουν σκοπό να μας διδάξουν. Αλλά δεν πρέπει να αρκούμαστε σε αυτά. Ο Θεός οδηγεί τον λαό Του βήμα προς βήμα. Η αλήθεια είναι προοδευτική. Ο ειλικρινής ζητητής θα λαμβάνει διαρκώς φως από τον ουρανό. Τι είναι αλήθεια; πρέπει να είναι πάντοτε το ερώτημά μας». Signs of the Times, May 26, 1881.

Στο τέλος του Ιουλίου 2023, η Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού άρχισε να αποσφραγίζεται.

Όπως συμβαίνει με την έβδομη σφραγίδα και επίσης με τις εκφωνήσεις των επτά βροντών, η Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού αποσφραγίζεται ακριβώς πριν από τη λήξη του καιρού της χάριτος. Παρέχει μια τρίτη μαρτυρία του αυτού μηνύματος, το οποίο παριστάνεται με την αφαίρεση της έβδομης σφραγίδας και με τις επτά βροντές. Αυτές οι τρεις παραστάσεις στο βιβλίο της Αποκάλυψης είναι τρεις μάρτυρες, οι οποίοι συνδυάζονται ώστε να αποτελέσουν το μήνυμα της Αποκάλυψης του Ιησού Χριστού. Η αποσφράγιση αυτών των τριών μαρτύρων είναι προοδευτική. Τα αποτελέσματά της είναι επίσης προοδευτικά.

> «Η υπακοή στον νόμο του Θεού είναι αγιασμός. Υπάρχουν πολλοί που έχουν εσφαλμένες ιδέες σχετικά με αυτό το έργο στην ψυχή, αλλά ο Ιησούς προσευχήθηκε ώστε οι μαθητές Του να αγιασθούν διά της αληθείας, και πρόσθεσε: "Ο λόγος ο δικός Σου είναι αλήθεια" (John 17:17). Ο αγιασμός δεν είναι έργο στιγμιαίο, αλλά προοδευτικό, όπως η υπακοή είναι συνεχής. Όσο ο Σατανάς επιμένει να μας προσβάλλει με τους πειρασμούς του, ο αγώνας για την κατάκτηση του εαυτού θα πρέπει να δίδεται ξανά και ξανά· αλλά διά της υπακοής, η αλήθεια θα αγιάσει την ψυχή. Εκείνοι που είναι πιστοί στην αλήθεια θα υπερνικήσουν, διά των αξιών του Χριστού, κάθε αδυναμία του χαρακτήρα που τους έχει οδηγήσει να πλάθονται από κάθε μεταβαλλόμενη περίσταση της ζωής.» Faith and Works, 85.

Η προοδευτική ανάπτυξη της κατανόησης της Αποκάλυψης του Ιησού Χριστού άρχισε να δημοσιεύεται στα τέλη Ιουλίου 2023. Η διαδικασία κατανόησης των αληθειών που άρχισαν να δημοσιεύονται τότε, άρχισε λίγο μετά τις 18 Ιουλίου 2020.

Η αλήθεια που προσδιορίζεται στο μήνυμα της αποσφράγισης της εβδόμης σφραγίδας απευθύνεται στο ορόσημο της Κραυγής του Μεσονυκτίου. Η Κραυγή του Μεσονυκτίου στη Μιλλεριτική ιστορία υπήρξε μια προοδευτική ανάπτυξη της αλήθειας, και το γεγονός αυτό μπορεί να καταδειχθεί με μια ιστορική ανασκόπηση του έργου του Σάμουελ Σνόου. Ο Ιησούς παραβάλλει την κίνηση του τρίτου αγγέλου με την κίνηση του πρώτου αγγέλου, διότι πάντοτε απεικονίζει το

τέλος με την αρχή.

Οι αλήθειες που συνενώνονται για να σχηματίσουν το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου είναι η κατανόηση του ποιος είναι ο Θεός και του τρόπου με τον οποίο ο χαρακτήρας Του αντιπροσωπεύεται στον Λόγο Του. Αυτές οι αλήθειες περιλαμβάνουν μια πολύ λεπτομερή περιγραφή της ιστορικής διαδικασίας την οποία θα εκπληρώσουν εκείνοι που τελικώς θα διακηρύξουν το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου. Η κρυμμένη ιστορία των επτά βροντών είναι εκείνη που προσδιορίζει αυτή την ιστορική διαδικασία. Η έβδομη σφραγίδα αποτελεί μέρος αυτής της λεπτομερούς ιστορικής διαδικασίας, αλλά η αποκάλυψή της κατευθύνεται προς τη χρονική περίοδο που αρχίζει όταν το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου οριστικοποιείται, σηματοδοτώντας έτσι πότε επιτελείται η σφράγιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Η προοδευτική αφαίρεση της έβδομης σφραγίδας αρχίζει όταν το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου αναπτυχθεί πλήρως, όπως απεικονίζεται από τη συνάθροιση του στρατοπέδου του Exeter το καλοκαίρι του 1844. Αυτά τα άρθρα αποτελούν την προσωπική σας πρόσκληση να έλθετε στη συνάθροιση του στρατοπέδου του Exeter.

Ὅταν ἀνοίγεται ἡ ἑβδόμη σφραγίς, πῦρ ἐκ τοῦ θυσιαστηρίου ῥίπτεται εἰς τὴν γῆν, καὶ γίνονται «φωναί, καὶ βρονταί, καὶ ἀστραπαί, καὶ σεισμός». Μία «φωνή» ἀντιπροσωπεύει μία σάλπιγγα.

> Βόησον δυνατά, μη φεισθῇς· ύψωσον τη φωνή σου ως σάλπιγγα, και ανάγγειλον εις τον λαόν μου την παράβασίν των, και εις τον οίκον του Ιακώβ τας αμαρτίας αυτών. Ησαΐας 58:1.

Η φωνή σάλπιγγας προσδιορίζει ένα μήνυμα που προειδοποιεί για επικείμενη κρίση. Όταν ο Ησαΐας προστάζει τον λαό του Θεού να υψώσουν τη φωνή τους σαν σάλπιγγα, πρέπει να «βοήσουν» δυνατά. Το μήνυμα της Μεσονύκτιας Κραυγής αποσφραγίζεται ακριβώς πριν από την ώρα του σεισμού του νόμου της Κυριακής. Το μήνυμα της Μεσονύκτιας Κραυγής, το οποίο αποσφραγίζεται ακριβώς πριν από τον επικείμενο νόμο της Κυριακής, είναι το μήνυμα που διογκώνεται σε δυνατή κραυγή. Όταν ο Ησαΐας λέει, «Βόησον δυνατά», αναφέρεται σε έναν συνδυασμό της δυνατής κραυγής του τρίτου αγγέλου, η οποία είναι η δεύτερη φωνή που ενώνεται με το μήνυμα της Μεσονύκτιας Κραυγής. Το ισχυρό μήνυμα της Μεσονύκτιας Κραυγής είναι προειδοποίηση της έβδομης σάλπιγγας, η οποία είναι το τρίτο αλίμονο. Ο λαός του Θεού πρέπει να κατανοήσει ότι, όταν ηχεί εκείνο το μήνυμα της σάλπιγγας, βρίσκεται στις τελικές στιγμές του καιρού της δοκιμασίας του. Επομένως, η προσταγή του Ησαΐα είναι προειδοποίηση να προετοιμαστούν για το κλείσιμο της δοκιμασίας, προειδοποίηση ότι η σαλοπίγγεια κρίση του τρίτου αλίμονο του Ισλάμ πρόκειται να πλήξει τις Ηνωμένες Πολιτείες επειδή απέρριψαν το Σάββατο του Θεού. Κατά τον νόμο της Κυριακής, η Μεσονύκτια Κραυγή, η οποία είναι η πρώτη από τις δύο «φωνές» στο δέκατο όγδοο κεφάλαιο της Αποκάλυψης, διογκώνεται σε δυνατή κραυγή, καθώς τα άλλα τέκνα του Θεού, που βρίσκονται ακόμη στη Βαβυλώνα, καλούνται να εξέλθουν.

> «Η αλήθεια για τον παρόντα καιρό, το μήνυμα του τρίτου αγγέλου, πρέπει να κηρύττεται με δυνατή φωνή, δηλαδή με αυξανόμενη δύναμη, καθώς πλησιάζουμε στη μεγάλη τελική δοκιμασία.» The 1888 Materials, 710.

Η «αυξανόμενη δύναμις» της «μεγάλης κραυγής» του τρίτου αγγέλου προτυπώθηκε στο Σινά, όταν οι Δέκα Εντολές διακηρύχθηκαν από τον ίδιο τον Ιεχωβά. Η σάλπιγγα σε εκείνη την ιστορία αυξανόταν σε ισχύ, καθώς το όρος εσείετο και εγίνετο καπνός. Ο φόβος ήταν τόσο μεγάλος, ώστε και αυτός ο Μωυσής έτρεμε σφόδρα. Τότε ο λαός ύψωσε τις «φωνές» του με φόβο, ζητώντας να παύσει πλέον να ηχεί η «φωνή» του Θεού.

> Καὶ σάλπιγγος ἤχον, καὶ φωνὴν ῥημάτων· τῆς ὁποίας φωνῆς οἱ ἀκούσαντες παρεκάλεσαν νὰ μὴ προστεθῇ πλέον πρὸς αὐτοὺς λόγος· (διότι δὲν ἠδύναντο νὰ ὑπομείνωσι τὸ διαταχθέν· καὶ ἐὰν θηρίον μόνον ἐγγίση τὸ ὄρος, θέλει λιθοβοληθῇ ἢ διαπερασθῇ μὲ βέλος· καὶ τόσον φοβερὸν ἦτο τὸ θέαμα, ὥστε ὁ Μωϋσῆς εἶπεν· Ἐγὼ καθ’ ὑπερβολὴν φοβοῦμαι καὶ τρέμω). Ἑβραίους 12:19–21.

Η «φωνή» που «είχαν ακούσει» αντιπροσωπεύει τη «φωνή» του προειδοποιητικού μηνύματος του τρίτου αγγέλου. Με φοβερή αγωνία αποκρίθηκαν με τις δικές τους «φωνές». Οι φωνές κατά τον νόμο της Κυριακής αντιπροσωπεύονται επίσης από τις μωρές παρθένες που ζητούν λάδι, και οι φωνές των φρονίμων παρθένων τούς λέγουν να υπάγουν και να αγοράσουν για τον εαυτό τους. Κατά το κλείσιμο της ανθρώπινης δοκιμασίας, οι «φωνές» εκείνων που αναγνωρίζουν ότι είναι χαμένοι, όπως και οι μωρές Αντβεντιστικές παρθένες κατά τον νόμο της Κυριακής, κράζουν προς τους βράχους και τα όρη να πέσουν επάνω τους. Ο νόμος της Κυριακής προτυπώνεται από τη δοσοληψία του νόμου στο Όρος Σινά.

> «Κατά τις θαυμαστές εκδηλώσεις της θείας δυνάμεως κατά την επίσημη εκείνη περίσταση, —τους μυστηριώδεις ήχους της σάλπιγγας που ολοένα δυνάμωναν και γίνονταν φοβερότεροι, τις βροντές που αντηχούσαν από κάθε πλαγιά του όρους, την αστραπή που φώτιζε τις αυστηρές και σεμνές κορυφές, και στην κορυφή του Σινά, εν μέσω νεφέλης και θύελλας και πυκνού σκότους, τη δόξα του Θεού ως πυρ καταναλίσκον,—μπροστά σε αυτά τα σημεία της παρουσίας του Ιεχωβά, οι καρδιές του Ισραήλ κατέπεσαν από φόβο, και ολόκληρη η σύναξη «στάθηκε μακριά». Ακόμη και ο Μωυσής αναφώνησε: «Καταλαμβάνομαι από υπερβολικό φόβο και τρόμο». Τότε, υπεράνω των συγκρουομένων στοιχείων, ακούστηκε η φωνή του Ιεχωβά, η οποία ελάλησε τις δέκα εντολές του νόμου του.»
>
> «Καθώς ο μέγας καθρέπτης του Θεού αποκάλυπτε στον λαό του Ισραήλ την αληθινή του κατάσταση, οι ψυχές τους κατακυριεύθηκαν από τρόμο. Η φοβερή δύναμη των λόγων του Θεού φαινόταν περισσότερη απ’ όση μπορούσαν να βαστάσουν τα τρέμοντα σώματά τους. Ικέτευσαν τον Μωυσή: “Λάλει συ προς ημάς, και θέλομεν ακούει· αλλά ας μη λαλήση προς ημάς ο Θεός, μήπως αποθάνωμεν.” Καθώς ο μέγας κανόνας του δικαίου του Θεού ετίθετο ενώπιόν τους, συνειδητοποίησαν, όπως ποτέ προηγουμένως, τον απεχθή χαρακτήρα της αμαρτίας και την ίδια τους την ενοχή ενώπιον ενός καθαρού και αγίου Θεού». Signs of the Times, March 3, 1881.

Όταν το πυρ από το θυσιαστήριο ρίπτεται στη γη, ακολουθούν «φωναί, και βρονταί, και αστραπαί, και σεισμός». Οι «βρονταί και αστραπαί» είναι σύμβολα των κρίσεων του Θεού. Κατά τον νόμο της Κυριακής, οι Ηνωμένες Πολιτείες θα έχουν πλήρως γεμίσει το «ποτήριον της ανομίας» τους, και «η εθνική αποστασία θα ακολουθηθεί από εθνική καταστροφή». Το «ποτήριον της ανομίας» πληρούται κατά την τετάρτη γενεά, διότι και τα δύο κέρατα του θηρίου της γης προχωρούν μέσα

από τέσσερις γενεές κλιμακούμενης ανταρσίας. Ο νόμος της Κυριακής σηματοδοτεί το σημείο όπου οι κρίσεις του Θεού, οι οποίες παριστάνονται από «βροντάς και αστραπάς», εκτελούνται, και εκτελούνται επί την τετάρτην γενεάν.

> «Για τους Αμορραίους ο Κύριος είπε: "Καὶ εἰς τὴν τετάρτην γενεὰν θὰ ἐπιστρέψουν ἐδῶ· διότι ἡ ἀνομία τῶν Ἀμορραίων δὲν ἔχει ἀκόμη συμπληρωθῇ." Μολονότι τοῦτο τὸ ἔθνος ἦταν περίβλεπτο ἐξαιτίας τῆς εἰδωλολατρίας καὶ τῆς διαφθορᾶς του, δὲν εἶχε ἀκόμη γεμίσει τὸ ποτήριον τῆς ἀνομίας του, καὶ ὁ Θεὸς δὲν θὰ ἔδιδε ἐντολὴ γιὰ τὴν πλήρη ἐξόντωσή του. Ὁ λαὸς ἔπρεπε νὰ ἴδῃ τὴ θεία δύναμη νὰ φανερώνεται κατὰ τρόπον ἐμφανῆ, ὥστε νὰ μείνῃ ἀναπολόγητος. Ὁ εὔσπλαχνος Δημιουργὸς ἦταν πρόθυμος νὰ ἀνεχθῇ τὴν ἀνομία τους μέχρι τὴν τετάρτη γενεά. Ἔπειτα, ἐὰν δὲν ἐφαίνετο καμία μεταβολὴ πρὸς τὸ καλύτερο, οἱ κρίσεις Του θὰ ἐπέπιπταν ἐπάνω τους.»

> «Με αλάθητη ακρίβεια ο Άπειρος εξακολουθεί να τηρεί λογαριασμό με όλα τα έθνη. Ενώ το έλεός Του προσφέρεται με προσκλήσεις σε μετάνοια, αυτός ο λογαριασμός θα παραμένει ανοιχτός· αλλά όταν τα μεγέθη φθάσουν σε ορισμένο ποσό, το οποίο ο Θεός έχει καθορίσει, αρχίζει η διακονία της οργής Του. Ο λογαριασμός κλείνει. Η θεία μακροθυμία παύει. Δεν υπάρχει πλέον ικεσία ελέους υπέρ αυτών.» Testimonies, τόμος 5, 208.

Η αδελφή Γουάιτ προσδιορίζει τις κρίσεις που αρχίζουν με τον κυριακάτικο νόμο ως «τις καταστρεπτικές κρίσεις του Θεού». Διδάσκει ότι είναι πλέον πολύ αργά για τους μωρούς Λαοδικειανούς Αντβεντιστές, οι οποίοι είχαν την ευκαιρία να προετοιμασθούν για την κρίση κατά τα μεσάνυχτα, αλλά είχαν αρνηθεί να το πράξουν. Εκείνος ο καιρός των καταστρεπτικών κρίσεων για τις μωρές παρθένες είναι «καιρός ελέους» για εκείνους που δεν είχαν ακόμη ακούσει την αλήθεια.

> «Ω, είθε ο λαός να γνώριζε τον καιρό της επισκέψεώς του! Υπάρχουν πολλοί που δεν έχουν ακόμη ακούσει τη δοκιμαστική αλήθεια για τον παρόντα καιρό. Υπάρχουν πολλοί με τους οποίους αγωνίζεται το Πνεύμα του Θεού. Ο καιρός των καταστρεπτικών κρίσεων του Θεού είναι καιρός ελέους για εκείνους που δεν είχαν καμία ευκαιρία να μάθουν τι είναι αλήθεια. Με τρυφερότητα ο Κύριος θα επιβλέψει επ' αυτούς. Η καρδιά του ελέους Του συγκινείται· το χέρι Του είναι ακόμη εκτεταμένο για να σώσει, ενώ η θύρα είναι κλειστή για εκείνους που δεν θέλησαν να εισέλθουν.» Testimonies, τόμος 9, 97.

Όταν ἀνοίγεται ἡ ἑβδόμη σφραγίς, ὑπάρχουν «φωναί, καὶ βρονταί, καὶ ἀστραπαί, καὶ σεισμός». Ἡ «ὥρα» κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ «σεισμός» τῆς Ἀποκαλύψεως ἕνδεκα ἐπληρώθη πρῶτον ἦτο ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις, καὶ ἡ τελεία ἐκπλήρωσις ἐκείνης τῆς «ὥρας» εἶναι ὁ «σεισμός» τοῦ θηρίου τῆς «γῆς», κατὰ τὸν προσεχῶς ἐπερχόμενον νόμον τῆς Κυριακῆς. Εἶναι ἐν ἐκείνῃ τῇ «ὥρᾳ» ὅτι ἡ ἑβδόμη σφραγίς ἀνοίγεται πλήρως. Ὁ σταυρὸς προτυποῖ τὸν νόμον τῆς Κυριακῆς, καὶ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ἐγένετο μέγας σεισμός.

> Ο Ιησούς, αφού πάλιν έκραξε με φωνή μεγάλη, παρέδωκε το πνεύμα. Και ιδού, το καταπέτασμα του ναού εσχίσθη εις δύο από άνωθεν έως κάτω· και η γη εσείσθη, και οι πέτραι εσχίσθησαν. Ματθαίος 25:51.

Στον σταυρό κατεβλήθη ένα σατανικό βασίλειο, όπως θα συμβεί και κατά τον νόμο της Κυριακής.

> «Ο Χριστός δεν παρέδωσε τη ζωή Του προτού ολοκληρώσει το έργο για το οποίο είχε έλθει να επιτελέσει, και με την τελευταία Του πνοή αναφώνησε: «Τετέλεσται». Ιωάννης 19:30. Η μάχη είχε κερδηθεί. Η δεξιά Του και ο άγιος βραχίονάς Του είχαν εξασφαλίσει γι' Αυτόν τη νίκη. Ως Νικητής ύψωσε το λάβαρό Του στα αιώνια ύψη. Δεν υπήρχε άραγε χαρά μεταξύ των αγγέλων; Όλος ο ουρανός θριάμβευσε για τη νίκη του Σωτήρος. Ο Σατανάς είχε ηττηθεί και γνώριζε ότι το βασίλειό του είχε χαθεί.» Η Ζωή του Ιησού, 758.

Ο σεισμός του σταυρού είναι μία αναπαράσταση της «αληθείας», η οποία είναι το Άλφα και το Ωμέγα. Η «αλήθεια» είναι η αρχή, το μέσον και το τέλος· είναι η εβραϊκή λέξη που δημιουργήθηκε με τη συνένωση του πρώτου, του δέκατου τρίτου και του τελευταίου γράμματος του εβραϊκού αλφαβήτου. Έγινε σεισμός όταν ο Χριστός πέθανε και κατόπιν άλλος σεισμός κατά την ανάστασή Του. Στον σταυρό υπήρξε ένας πρώτος σεισμός, έπειτα ο τάφος και κατόπιν ο σεισμός κατά την ανάστασή Του. Και στους δύο σεισμούς ανοίχθηκαν τάφοι.

> «Όταν ο Ιησούς, καθώς εκρεμόταν επάνω στον σταυρό, ανεφώνησε: "Τετέλεσται", οι πέτρες εσχίσθησαν, η γη εσείσθη, και μερικά από τα μνήματα ανοίχθηκαν. Όταν αναστήθηκε νικητής επί του θανάτου και του τάφου, ενώ η γη εκλονιζόταν και η δόξα του ουρανού έλαμπε γύρω από τον ιερό εκείνο τόπο, πολλοί από τους δικαίους νεκρούς, υπακούοντας στην κλήση Του, εξήλθαν ως μάρτυρες ότι Αυτός είχε αναστηθεί. Εκείνοι οι ευνοημένοι, αναστημένοι άγιοι εξήλθαν δεδοξασμένοι. Ήσαν εκλεκτοί και άγιοι από κάθε εποχή, από τη δημιουργία έως και τις ημέρες του Χριστού. Έτσι, ενώ οι Ιουδαίοι ηγέτες επεδίωκαν να αποκρύψουν το γεγονός της αναστάσεως του Χριστού, ο Θεός επέλεξε να ανασύρει μια ομάδα από τους τάφους τους, για να μαρτυρήσουν ότι ο Ιησούς είχε αναστηθεί και να διακηρύξουν τη δόξα Του». Early Writings, 184.

Κατά τον πρώτο σεισμό ανοίχθηκαν τάφοι, και κατά τον τελευταίο σεισμό ανοίχθηκε ο τάφος του Χριστού. Στην Αποκάλυψη ένδεκα, οι δύο μάρτυρες εξέρχονται από τους τάφους τους την ίδια ώρα με τον σεισμό. Ο σεισμός είναι ο νόμος της Κυριακής, ο οποίος προτυπώνεται από τον σταυρό. Πρέπει, λοιπόν, να υπάρξουν δύο αναστάσεις στην ώρα του νόμου της Κυριακής. Η πρώτη αντιπροσωπεύει τη γέννηση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων που λαμβάνει χώρα πριν η γυναίκα πονέσει στην κοιλία, η δεύτερη λαμβάνει χώρα κατά τους ωδίνες της. Η γυναίκα της Αποκάλυψης δώδεκα γεννά πρώτα το άρρεν τέκνον που πρόκειται να ποιμάνει τα έθνη με ράβδο σιδηρά, χωρίς κανέναν πόνο τοκετού. Έπειτα, κατά τον νόμο της Κυριακής, αρχίζουν οι ωδίνες της και γεννά το δεύτερο παιδί. Πρώτα γεννά τον Ηλία, και τελευταίον γεννά τον Μωυσή. Ο νόμος της Κυριακής είναι η ώρα της αναστάσεως των διδύμων της Αποκάλυψης επτά.

Όταν η έβδομη σφραγίδα ανοιχθεί πλήρως κατά τον νόμο της Κυριακής, γίνεται σιγή στον ουρανό για μισή ώρα.

> «Αλλ' ο Θεός συμπάσχει μετά του Υιού Αυτού. Οι άγγελοι εθεώρουν την αγωνίαν του Σωτήρος. Είδον τον Κύριόν των περικεκλεισμένον υπό λεγεώνων σατανικών δυνάμεων, με την φύσιν Αυτού βεβαρημένην υπό φρικώδους, μυστηριώδους τρόμου. Σιγή υπήρχε εν τω ουρανώ. Ουδεμία άρπα ηγγίζετο. Εάν οι θνητοί ηδύναντο να αντικρύσουν την έκπληξιν του αγγελικού στρατεύματος, ενώ εν σιωπηλή θλίψει παρηκολούθουν τον Πατέρα να αποχωρίζη από τον ηγαπημένον Αυτού Υιόν τας ακτίνας του φωτός, της αγάπης και της δόξης, θα ενόουν

καλύτερον πόσον προσβλητική είναι εις τους οφθαλμούς Αυτού η αμαρτία.» The Desire of Ages, 693.

Η πρώτη μισή ώρα της ώρας του σεισμού αντιπροσωπεύει την πρώτη γέννηση ή ανάσταση των δύο μαρτύρων. Μέσα σε εκείνη τη μισή ώρα, οι δύο μάρτυρες σφραγίζονται. Πρέπει να σφραγιστούν εκ των προτέρων πριν από τον νόμο της Κυριακής, διότι αποτελούν το λάβαρο που καλεί το άλλο παιδί να εξέλθει από τον τάφο κατά την εναπομένουσα μισή ώρα. Το δεύτερο παιδί μπορεί να οδηγηθεί στη ζωή μόνο βλέποντας άνδρες και γυναίκες με τη σφραγίδα του Θεού κατά τις ωδίνες της κρίσεως του νόμου της Κυριακής.

«Το έργο του Αγίου Πνεύματος είναι να ελέγξει τον κόσμο περί αμαρτίας, περί δικαιοσύνης και περί κρίσεως. Ο κόσμος μπορεί να προειδοποιηθεί μόνο βλέποντας εκείνους που πιστεύουν την αλήθεια να αγιάζονται διά της αληθείας, να ενεργούν βάσει υψηλών και αγίων αρχών, φανερώνοντας, υπό υψηλή και εξυψωμένη έννοια, τη διαχωριστική γραμμή μεταξύ εκείνων που τηρούν τις εντολές του Θεού και εκείνων που τις καταπατούν υπό τους πόδας τους. Ο αγιασμός του Πνεύματος επισημαίνει τη διαφορά μεταξύ εκείνων που έχουν τη σφραγίδα του Θεού και εκείνων που τηρούν μια νόθα ημέρα αναπαύσεως. Όταν έλθει η δοκιμή, θα καταδειχθεί καθαρά ποιο είναι το χάραγμα του θηρίου. Είναι η τήρηση της Κυριακής. Εκείνοι οι οποίοι, αφού άκουσαν την αλήθεια, εξακολουθούν να θεωρούν την ημέρα αυτή ως αγία, φέρουν την υπογραφή του ανθρώπου της αμαρτίας, ο οποίος εστοχάσθη να αλλάξει καιρούς και νόμους.» Bible Training School, 1 Δεκεμβρίου 1903.

Οι πρωτότοκοι της γυναίκας είναι οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, οι οποίοι προσδιορίζονται ως τα πρωτογεννήματα στο βιβλίο της Αποκάλυψης. Αντιπροσωπεύουν το σημείο το οποίο το άλλο ποίμνιο πρέπει να αναγνωρίσει κατά την κρίση και τη σύγκρουση της μάχης περί του νόμου της Κυριακής. Το σημείο αυτό είναι το Σάββατο, το οποίο οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες διατηρούν κατά τον καιρό κατά τον οποίο είναι παράνομο να πράττουν τούτο. Η Αδελφή White αποκαλεί το λάβαρό τους «την αιματοβαμμένη σημαία του Πρίγκιπα Εμμανουήλ».

«Σε όραση είδα δύο στρατούς σε φοβερή σύγκρουση. Ο ένας στρατός οδηγείτο από λάβαρα που έφεραν τα διακριτικά του κόσμου· ο άλλος οδηγείτο από το αιματοβαμμένο λάβαρο του Πρίγκιπα Εμμανουήλ. Σημαία μετά σημαίας εγκαταλειπόταν να σύρεται στο χώμα, καθώς λόχος μετά λόχου από τον στρατό του Κυρίου προσχωρούσε στον εχθρό, και φυλή μετά φυλής από τις τάξεις του εχθρού ενωνόταν με τον λαό του Θεού που τηρεί τις εντολές. Ένας άγγελος που πετούσε στο μέσον του ουρανού έθετε το λάβαρο του Εμμανουήλ σε πολλά χέρια, ενώ ένας ισχυρός στρατηγός κραύγαζε με δυνατή φωνή: "Παραταχθείτε. Όσοι είναι πιστοί στις εντολές του Θεού και στη μαρτυρία του Χριστού, ας λάβουν τώρα τη θέση τους. Εξέλθετε εκ μέσου αυτών και αποχωρισθείτε, και μη εγγίζετε το ακάθαρτο, και εγώ θέλω σας δεχθεί και θέλω είσθαι Πατήρ εις εσάς, και σεις θέλετε είσθαι εις εμέ υιοί και θυγατέρες. Όλοι όσοι θέλουν, ας ανέλθουν εις βοήθειαν του Κυρίου, εις βοήθειαν του Κυρίου κατά των ισχυρών."» Testimonies, volume 8, 41.

Το αιματοβαμμένο λάβαρο είναι εκείνο που πρέπει να δει το άλλο ποίμνιο του Θεού στον καιρό της κρίσεως του νόμου της Κυριακής. Το λάβαρο είναι ένα ανατέλλον φως, το οποίο φέρεται από τους εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Το λάβαρο εκείνο είναι ερυθρό στο χρώμα, διότι είναι

αιματοβαμμένο λάβαρο. Το λάβαρο εκείνο προτυπώθηκε στη μάχη της Ιεριχούς, όταν η Ραάβ δέχθηκε και προστάτευσε τους κατασκόπους και έπειτα αναγνώρισε την υποταγή της στο στράτευμα του Ιησού του Ναυή, τοποθετώντας μια κόκκινη κλωστή έξω από το παράθυρό της. Η Ραάβ αντιπροσωπεύει τα δευτερότοκα τέκνα του Θεού στην κρίση του νόμου της Κυριακής, τα οποία βλέπουν και αποδέχονται το ερυθρό σημείο και έρχονται σε υπακοή προς το στράτευμα του Ιησού του Ναυή. Η κόκκινη κλωστή που χρησιμοποίησε η Ραάβ ήταν σημείο για το στράτευμα του Ιησού του Ναυή, ώστε να μη καταστρέψει τον οίκο της Ραάβ.

Η Ραάβ αντιπροσωπεύει εκείνους που βρίσκονται ακόμη στη Βαβυλώνα κατά την κρίση του νόμου της Κυριακής, και ο στρατός του Ιησού του Ναυή αντιπροσωπεύει τους πρωτοτόκους εκ των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Το κόκκινο νήμα είναι το σύμβολο του Σαββάτου του Θεού. Το κόκκινο νήμα ήταν η εντολή των κατασκόπων που δόθηκε στη Ραάβ, την οποία έπρεπε να ακολουθήσει, εάν επρόκειτο να λάβει την προστασία του Θεού.

> Ἰδοὺ, ὅταν εἰσέλθωμεν εἰς τὴν γῆν, θέλεις δέσει τοῦτο τὸ σχοινίον τὸ κόκκινον εἰς τὴν θυρίδα, δι’ ἧς μᾶς κατέβιβασας· καὶ θέλεις συνάξει πρὸς σεαυτὴν εἰς τὸν οἶκόν σου τὸν πατέρα σου, καὶ τὴν μητέρα σου, καὶ τοὺς ἀδελφούς σου, καὶ πᾶσαν τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός σου. Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ 2:8.

Το σημείο το οποίο πρέπει να δουν όσοι βρίσκονται ακόμη στη Βαβυλώνα παριστάνεται από το κόκκινο νήμα, το οποίο είναι το Σάββατο, αλλά το οποίο επίσης προσδιορίζει τη διάκριση μεταξύ των δύο διδύμων. Ο πρωτότοκος δίδυμος είναι οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, διότι φέρουν στα χέρια τους το αιματοβαμμένο λάβαρο του Πρίγκιπος Εμμανουήλ.

> Καὶ θέλει υψώσει σημείον εις τα έθνη, και θέλει συνάξει τους εκβεβλημένους του Ισραήλ, και θέλει συναθροίσει τους διεσπαρμένους του Ιούδα από τα τέσσερα άκρα της γης. Και ο φθόνος του Εφραΐμ θέλει απομακρυνθεί, και οι αντίπαλοι του Ιούδα θέλουσιν εξολοθρευθεί· ο Εφραΐμ δεν θέλει φθονεί τον Ιούδα, και ο Ιούδας δεν θέλει καταθλίβει τον Εφραΐμ. Αλλά θέλουσι πετάξει επί των ώμων των Φιλισταίων προς δυσμάς· θέλουσι λαφυραγωγήσει μαζί τους προς ανατολάς· θέλουσι βάλει την χείρα αυτών επί τον Εδώμ και τον Μωάβ· και οι υιοί του Αμμών θέλουσιν υπακούει εις αυτούς. Ησαΐας 11:12–14.

Το πρωτότοκο δίδυμο φέρει το ερυθρό σημείο, δηλαδή την ερυθρή κλωστή που χαρακτηρίζει τον πρωτότοκο. Το πρωτότοκο δίδυμο είναι ο Ζάρα, και ο δεύτερος που γεννήθηκε είναι ο Φαρές.

> Και συνέβη, εν τω καιρώ του τοκετού αυτής, ιδού, δίδυμα ήσαν εν τη μήτρα αυτής. Και συνέβη, ενώ εκοιλοπόνει, ότι ο εις εξέτεινε την χείρα αυτού· και η μαία έλαβε και έδεσεν επί της χειρός αυτού κόκκινον νήμα, λέγουσα· Ούτος εξήλθε πρώτος. Και συνέβη, καθώς απέσυρε την χείρα αυτού, ιδού, εξήλθε ο αδελφός αυτού· και είπεν· Πώς διέρρηξας δι’ εαυτόν τούτο το ρήγμα; το ρήγμα τούτο επί σε· διά τούτο εκλήθη το όνομα αυτού Φαρές. Και έπειτα εξήλθεν ο αδελφός αυτού, ο έχων επί της χειρός αυτού το κόκκινον νήμα· και εκλήθη το όνομα αυτού Ζαρά. Γένεσις 38:27–30.

Ο Ζάρα σημαίνει ανατέλλον φως, και ο Φαρές σημαίνει ξεσπώ. Όταν ο δίδυμος Φαρές βλέπει το ανατέλλον φως του σημείου της κόκκινης κλωστής στο χέρι του δίδυμου αδελφού του Ζάρα, «ξεσπά», δηλαδή εξέρχεται από τη Βαβυλώνα. Η αναγνώριση από τον Ζάρα του ανατέλλοντος

φωτός της κόκκινης κλωστής προσδιορίζει την υποταγή του τελευταίου γεννηθέντος διδύμου στον πρωτότοκο δίδυμο.

> Και θα έλθουν από ανατολών και από δυσμών και από βορρά και από νότου, και θα καθίσουν στη βασιλεία του Θεού. Και ιδού, υπάρχουν έσχατοι που θα γίνουν πρώτοι, και υπάρχουν πρώτοι που θα γίνουν έσχατοι. Λουκάς 13:29, 30.

Η κρυμμένη ιστορία των επτά βροντών προσδιορίζει τρία ορόσημα. Το πρώτο και το τελευταίο ορόσημο είναι απογοητεύσεις. Η περίοδος μεταξύ της πρώτης απογοήτευσης και του μηνύματος της Κραυγής του Μεσονυκτίου είναι ο καιρός της αναμονής. Από την Κραυγή του Μεσονυκτίου, η οποία είναι το δεύτερο ορόσημο, η χρονική περίοδος είναι ο καιρός της σφράγισης. Η περίοδος που είναι ο καιρός της σφράγισης λήγει με την τελευταία απογοήτευση.

Η κεκρυμμένη ιστορία των επτά βροντών προσδιορίζει τρία ορόσημα. Το πρώτο και το τελευταίο ορόσημο είναι το άνοιγμα των τάφων κατά σεισμό. Η περίοδος μεταξύ του ανοίγματος του πρώτου τάφου και του μηνύματος της Κραυγής του Μεσονυκτίου είναι ο χρόνος της αναμονής. Από την Κραυγή του Μεσονυκτίου, που είναι το δεύτερο ορόσημο, η χρονική περίοδος είναι ο καιρός της σφραγίσεως. Η περίοδος που είναι ο καιρός της σφραγίσεως τελειώνει με το άνοιγμα του τελευταίου τάφου.

Αυτοί οι δύο μάρτυρες των τριών βημάτων της κεκρυμμένης ιστορίας των επτά βροντών μαρτυρούνται επίσης από τον θάνατο και την ανάσταση του Χριστού. Το πρώτο άνοιγμα του τάφου συμβολίσθηκε με το βάπτισμα του Χριστού στον υδάτινο τάφο· ο τελευταίος τάφος ήταν ο σταυρός. Μεταξύ του βαπτίσματος του Χριστού και του σταυρού, ο Χριστός διακήρυξε το μήνυμά Του, πράγμα που προτυπούσε την Κραυγή του Μεσονυκτίου. Πραγματοποίησε εκείνη τη διακήρυξη σε χίλιες διακόσιες εξήντα ημέρες. Μετά τον σταυρό, στο πρόσωπο των μαθητών Του, το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου επαναλήφθηκε επί χίλιες διακόσιες εξήντα ημέρες έως τον θάνατο του Στεφάνου.

Οι δύο μάρτυρες του ενδέκατου κεφαλαίου της Αποκάλυψης έλαβαν δύναμη να μεταδώσουν το μήνυμα της Μεσονύκτιας Κραυγής επί χίλιες διακόσιες εξήντα ημέρες. Έπειτα θανατώθηκαν και αφέθηκαν κείμενοι στις πλατείες επί χίλιες διακόσιες εξήντα ημέρες, έως ότου επανήλθαν στη ζωή και ενδυναμώθηκαν.

Θα συνεχίσουμε να εξετάζουμε αυτές τις αλήθειες στο επόμενο άρθρο.

> «Ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ γνήσια μεταστροφή τῆς ψυχῆς πρὸς τὸν Θεόν· ἐὰν ἡ ζωτικὴ πνοὴ τοῦ Θεοῦ δὲν ζωοποιῇ τὴν ψυχὴν εἰς πνευματικὴν ζωήν· ἐὰν οἱ ὁμολογοῦντες τὴν ἀλήθειαν δὲν κινοῦνται ἀπὸ ἀρχὴν γεννημένην ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, δὲν εἶναι γεγεννημένοι ἐκ τοῦ ἀφθάρτου σπέρματος, τοῦ ζῶντος καὶ μένοντος εἰς τὸν αἰῶνα. Ἐὰν δὲν ἐμπιστεύωνται εἰς τὴν δικαιοσύνην τοῦ Χριστοῦ ὡς τὴν μόνην αὐτῶν ἀσφάλειαν· ἐὰν δὲν ἀντιγράφουν τὸν χαρακτῆρά Του, ἐργαζόμενοι ἐν τῷ πνεύματί Του, εἶναι γυμνοί, δὲν ἔχουν ἐνδεδυθῇ τὸ ἱμάτιον τῆς δικαιοσύνης Του. Οἱ νεκροὶ πολλάκις θεωροῦνται ὡς ζῶντες· διότι ἐκεῖνοι οἵτινες ἐπεξεργάζονται ἐκεῖνο ποὺ ὀνομάζουν σωτηρίαν κατὰ τὰς ἰδίας αὐτῶν ἀντιλήψεις, δὲν ἔχουν τὸν Θεὸν ἐνεργοῦντα ἐν αὐτοῖς καὶ τὸ θέλειν καὶ τὸ ἐνεργεῖν κατὰ τὴν εὐδοκίαν Αὐτοῦ.»

«Αυτή η τάξη παριστάνεται εύγλωττα από την κοιλάδα των ξηρών οστών που ο Ιεζεκιήλ είδε σε όραμα». Review and Herald, 17 Ιανουαρίου 1893.